

טלי בן בסט, הלובי – מקום לאמנות

גובה X רוחב X עומק

”עיר: אבן, בטון, אספלט, אלומיניום, מונומנטים, מוסדות, כרכים ענקיים. ערי תמנון, עורקים, המונים, קני נמלים? מהו ליבה של העיר? נשמתה של עיר? למה אומרים על עיר שהיא יפה או שהיא מכוערת? מה יפה ומה מכוער בעיר? איך מכירים עיר? איך מכיר אדם את עירו?”

מתוך: ד'ורז' פרק, חלל וכו': מבחר מרחבים

הקולאז'ים של טלי בן בסט, הצפים על פני קירות החלל, כמו גם המיצבים התלת-ממדיים העשויים נייר וחלקי ריהוט, מתכתבים עם האוטופיה המודרניסטית – הצעות אדריכליות או פרוגרמות משובשות, מעין גידולים אורבניים, שהמונומנטליות שלהם נותרת כקליפה חיזונית בלבד. הפרגמנטים הפלסטיים, שהעבודות מורכבות מהם, מהדהדים אסתטיקה שמקורה במאה ה-20 ורעיונות שהיו מאבני היסוד של האמנות, העיצוב והאדריכלות באותה מאה, העוסקים בין היתר גם בשאלות של שעתוק וצילום בזירת האמנות. דאדא, סופרמטיזם, פופ ארט, אסכולת המדרשה, פרטי אדריכלות מקומית כמו קירות תבליט בחדרי אוכל – בן בסט מקיימת עם כל אלה שיח ער המייצר מפגש בין שפות חזותיות שונות, העוברות בעבודותיה תהליכים של פירוק, כיסוי וגריעה לפני שיורכבו מחדש.

הפעולה של בן בסט מזכירה את הפעולות, שמתאר ד'ורז' פרק בספרו חלל וכו': מבחר מרחבים. כמוהו, גם היא מתחילה בהתבוננות בפרטים שעל פני השטח, מצורות מופשטות שאין ביניהן כל קשר לכאורה, אך הן חלק ממרקם דמוי פקעת סבוכה הנעדרת גבולות ברורים. בן בסט בוחרת אלמנט הלקוח מאחד מתצלומי החלל המונוכרומטיים שצילמה בעבר, או מתוך ספרי אמנות, אדריכלות ועיצוב מאמצע המאה ה-20. היא בוחנת חלק זה מקרוב, וממשיכה לעבד אותו – להגדיל, להכפיל ולחתוך לצורות גאומטריות, שהיא מצרפת אותן תוך כדי התרחקות – עד למבט ממעוף הציפור על הסביבה שיצרה.

בעבודות התחריט שלה בעבר יצרה בן בסט קומפוזיציות מודולריות מצורות גאומטריות, שמקורן בשאריות של חיתוך תעשייתי. בעבודות הנוכחיות היא חוזרת אל הצילום המודפס, הפעם בטכניקה של הדפס רשת. היא גורעת ממנו את החלקים שמעניינים אותה ומוציאה אותם מהקשרם. הדחיסות של הצבע לתוך הנייר והחומריות של עבודות התחריט מתחלפות בעבודות הנוכחיות בנייר שאדיש למה שמודפס עליו. ההגדלה של הדפס הרשת מותירה דימוי של פני שטח – בין אם זהו חלק מחזית של בניין ברוטליסטי, ובין אם צורה גאומטרית המודפסת באמצעות נקודות. העיבוד, החיתוך וההצבה מחדש מעניקים גם לפרקטיקה חדשה זו אופי של מלאכה ידנית, חד-פעמית, לצד העיסוק המכני של השכפול וההדפסה.

בתערוכה "תנועה עתידה לבוא" ב-2021 בגלריה אלמסן (אוצרת: טלי בן נון) הציגה בן בסט את עבודות הקולאז' הראשונות שלה. וכמו שניבא שם התערוכה, התנועה לא איחרה לבוא. אצל בן בסט יש לתנועה תפקיד מרכזי: תוך כדי עבודה היא נעה ללא הפסקה בין התקרבות להתרחקות. המודולריות המייצרת אפשרויות רבות היא חלק מהותי בעבודתה, לצד הפירוק וההרכבה, המעברים המתעתעים בין ממדים ומדיומים שונים, מצילום חלל למרקם מופשט, היפוך בין חוץ לפניים וציטוטים שמקורם בעולם האמנות. את עקבות תנועתה בן בסט מותירה על גבי אותה מעטפת משוטחת, מעין ממלכת דומם – עולם שאין בו יחסים בין גובה, רוחב ועומק.

אוצרת: אורית מור

מאי 2022